

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dictamina Seu Scita Variæ Doctrinæ, Politicæ, Moralis, Stoicæ, Christianæ, & Spiritualis

Nieremberg, Juan Eusebio

Paderbornæ, 1711

Decas IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50306](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50306)

28. Voluptas, ubi modum transilierit, vertitur in pœnam. Sanè perutilis virtus sit oportet; siquidem ipsa vitia, ut suum consequantur finem, ejus indolem imitantur servato medio, vitatísq; extremis.

29. Leo blanditiis solet mansvescere, & caro nostra deliciis efferatur. Cibus sumendus non est uti materia gustûs; sed quasi medicina famis. Non vivimus, ut edamus; sed edimus, ut vivamus. Edendo modicè vives diutissimè: plures enim occidit gula, quàm ferrum.

30. Adeò nihil profunt vitia, ut etiam obsint ipsi vitioso. Quò plùs cuticulam tuam curaveris, tantò plùs indè gravaris. Amâsse nocuisse est. Gula, & luxuria collegæ ac veluti Consules sunt vitiorum: quantò magis blandiuntur carni, tantò magis officiunt; vires hebetant, agglomerant dolores, substantiam pessumdant.

DECAS IV.

31. Ingluvies per vitæ officinam mortem fabricat, per gustum anxietatem. Lascivia dulce est principium amari exitûs: Initio palpat, exitus exitium est. Vitium sibi ipsi notissimum, obscurum ta-

men ambiens erubescentiâ propriæ fæditatis; tametsi plûs lateat sub sortis favore, quàm noctis obscuro.

32. Infamat corpus suum, qui voluptuosè vixerit: dum deliciis fovet, mille incommodis expositum habet. Hosti acerrimo arma subministras, si indulgentiùs habes.

33. Vita voluptuosi est vita animalium, vita gulosi plantarum; quæ partim humanæ sunt, neque aliud habent, quàm ut a-lantur. Vitâ vivit vegetativâ, sensitivâ pollet, rationali torpet.

34. Nunquam amentiùs superbus delinquit, quàm quando de alieno procurat opinionem sui. Præfert se aliis, quia ditio-re veste indutus est, quia gemmis rari-rioribus fulget, quia cum comitatu mul-to procedit; metiendo dignitatem suam à manu Sartoris, aut arte argentarii, non opere heroico, famâ, & homine digno.

35. Æquè desipit præsumptuosus, ac qui desiderio se calefaciendi volutatur in ni-ve: hoc est per opposita media contendit ad finem. Amore excellentiæ propriæ contemptibilem se præbet per ipsa, qui-

bus postulat adorationem sui. Nempe relapsa in contrarium cupiditas, dum æstimari vult, contemptui fit, transeunte arrogantiam in vilipensionem.

36. Alia vitia obscurum amant, sola superbia tam stulta est, ut ubique videri ambiat, jactetq; eminentiam suam, cum vitiis reliquis inferior sit, ac longè abjectior.

37. Inter vitia nullum stultius vanitate: damnosum est animæ, & corpori non prodest. Præsumptionis suæ aliud fœnus non habet, quàm quòd risui sit & horrori dignissimum meritis ipsius præmium.

38. Cum omne simile amet sibi simile, superbus nihil ægrius tolerat, quàm æqualem: societas conditionis dissociat. Et quemadmodum similitudo ipsius naturæ instinctu parit amorem, ita superbia vitio elationis odit æqualitatem. Fera solitudinis amans, horrenda egenis, divitibus intolerabilis. Nam si opulentum afficit, reddit vanum; si pauperem, fatuum.

39. Tantæ malitiæ hoc vitium est, ut peccatum respectu illius videri possit proficuum. Expedit sanè præsumptuosum quandoque in culpas prolabi, ut ex ipso casu sapiat, noveritque se odisse.

40. Honores taxandi ſunt meritis, non ambitu. Equidem majoris gloriae eſt non obtentos meruiſſe, quàm non meritos poſſidere. Ambire, quod non meruiſti, impudentia eſt: procurare per media inhonora, infamia. Plus recidit, quàm aſſurgit, qui per indigna ſe evehit: honor ei in confuſionẽ cedit, dignitas in contemptũ.

DECAS V.

41. Quidquid boni eſt, à Deo eſt, quidquid mali, à te. Dic igitur, unde præſumis? Si de malo? non eſt hæc gloria, ſed calamitas, Si de bono? hoc alienum eſt, non tuum. Præſtat in malefactis humiliter poenitere, quàm in virtute ſatiſfactione præſumere.

42. Ambitioſus exerrat à via, dum ad Solium honoris contendit; non evehit eò fortuna, ſed virtus. Ipſo ambitu, quo accedit, repellitur, dum per vitium prætendit, quod non niſi virtus conceſſerit.

43. Iram, ut poteſ, fugito: præcipitat conſilia, ſuadetque fieri optimè, quod nociviſſimum eſt. Juberis ſævire in alium, & teipſum perimis: ita & apes lædunt perniciẽ ſua. Damnum, quod putas tuum.

ſarcire